CÂU CHUYỆN NHỎ

BÀI HỌC LỚN

LỜI HỨA CỦA HỔ

CÂU CHUYỆN NHỎ BÀI HỌC LỚN

Lời hứa của hổ

Biên soạn: Giang Anh
Bìa & minh họa: Tô Như Nguyên

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Lời đầu sách

Truyện ngụ ngôn là những tổng kết kinh nghiệm của nhân dân trong quá trình lao động đúc kết lại. Là những câu chuyện ngắn gọn nhưng súc tích, nói lên đạo lí cuộc sống. Đặc biệt nó cũng phản ánh những suy nghĩ, tâm tư tình cảm của người dân lao động trong xã hội xưa. Hầu hết các câu chuyện ngụ ngôn trên thế giới đều dùng bút pháp ngắn gọn, cô đọng, chỉ cần thông qua vài câu văn là phần nào khái quát được hết mọi mặt tốt xấu của xã hội: những hành vi, tư tưởng ngu ngốc, lạc hậu, trái với quy luật khách quan...

Để giúp các em nhỏ giải trí sau thời gian dài học tập mệt mỏi và căng thẳng, chúng tôi đã sưu tầm và tuyển chọn những truyện ngụ ngôn được nhiều người yêu thích. Những truyện ngụ ngôn này sẽ có tác động rất tốt tới cuộc sống sinh hoạt, học tập, kết bạn... của các em.

Mỗi truyện là một bức tranh tinh tế, ẩn chứa những điều mới lạ, những bài học bổ ích giúp ta thành công trong cuộc sống.

Mục lục

Người đi đường và con chó

Một thanh niên đi đường qua đầu làng kia. Có con chó xông ra đuổi theo sủa. Anh ta quay lại doạ đánh, con chó chạy lui. Khi anh ta tiếp tục đi, con chó lại đuổi theo, định cắn trộm. Cứ thế mấy lần, mãi cho đến khi người ấy đi thật xa mới thôi.

Lát sau, một bác trung niên cũng đi qua quãng đường này. Con chó lại xông ra. Bác ta cứ thản nhiên đi, con chó chạy theo một quãng ngắn rồi cụp đuôi quay trở lại.

Người chủ quán gần đó thấy thế bèn hỏi bác ta rằng:

- Lúc nãy có một người đi qua đây, con chó đuổi theo sủa, anh ta quay lại doạ đánh, song càng doạ, nó càng bám riết. Bây giờ bác đi qua, con chó cũng đuổi theo, nhưng bác không hề quay lại vậy mà nó không dám đuổi. Thế là cớ làm sao?

Bác ta đáp:

- Việc này rất dễ hiểu. Người trước sợ nó, mới quay lại doạ. Nó biết thế nên càng đắc chí làm già. Ngược lại, nó thấy tôi bình thản không biết sợ nên nó chùn lại và quay lui. Xem vậy đủ biết con chó kia chỉ doạ người yếu bóng vía mà thôi. Sự hung hãn đâu có phải là sức mạnh.

NHẮC NHỞ CÁC EM

Trong câu chuyện trên, các em đã thấy, trước cùng một sự việc con chó chạy theo sủa, có hai cách ứng xử khác nhau, dẫn đến hai kết quả khác nhau: Anh thanh niên quay lại doạ đánh thì con chó càng làm tới, còn định cắn trộm. Trong khi bác trung niên vẫn thản nhiên đi như không có chuyện gì, thì con chó lại cụp đuôi, lủi thủi quay lại.

Các em ạ, con chó vốn chỉ đuổi cắn những kẻ trộm, kẻ gian, chứ không cắn những người đàng hoàng, ngay thẳng. Vì vậy khi các em bị chó đuổi theo sủa thì đừng tỏ ra sợ hãi hay hung hãn trước nó, mà hãy bình thản bước đi.

Trong cuộc sống cũng vậy, các em nhớ nhé: phải luôn tỏ ra bình tĩnh, đàng hoàng, ngay thẳng; đừng run sợ trước sự tấn công hay doạ nạt của bất cứ đối tượng nào.

Nuôi gà chọi

Có một anh chàng đi xem chọi gà, thấy thích quá, bèn mua một con gà chọi về nuôi. Anh ta rất nóng lòng, mong nhanh tới ngày mình cũng được đem gà đi chọi. Mới chăm được mươi hôm, anh ta đã mang gà của mình đến hỏi một chuyên gia về gà chọi:

- Gà này của tôi đã đem chọi được chưa?

Chuyên gia xem xét một lát rồi nói:

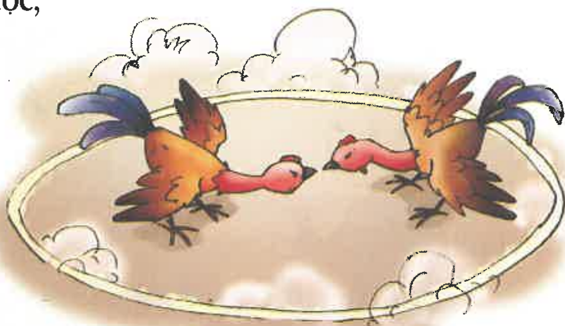
- Chưa được, gà của anh còn hăng lắm, chưa thấy gà khác đã muốn chọi rồi.

Anh ta buồn bã mang gà về. Được mươi hôm, anh ta lại mang gà đến hỏi:

- Gà của tôi có thể đem chọi được rồi chứ?

Chuyên gia xem xét và nói:

- Chưa được, gà của anh còn hăng, mới thấy bóng gà khác đã muốn chọi rồi.

Cách mươi hôm sau, anh ta mang gà đến hỏi tiếp, giọng đầy hi vọng:

- Chắc lần này gà của tôi đem chọi được rồi?

Chuyên gia vẫn cẩn thận xem và nói:

- Chưa được đâu, gà của anh vẫn còn hơi hăng, trông thấy gà khác đã muốn chọi rồi.

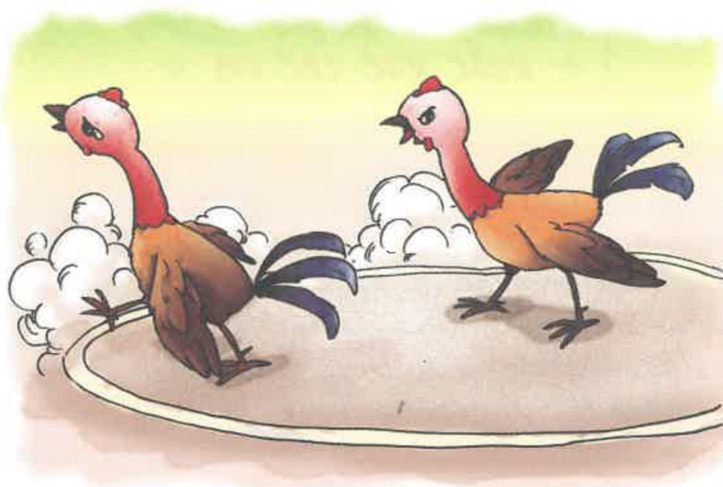
Thật là cụt hứng, nhưng anh ta vẫn nghe theo lời chuyên gia, mang gà về. Phải đến mươi hôm sau nữa, anh ta mới mang gà đến, nói với chuyên gia:

- Nếu lần này anh bảo gà của tôi không chọi được thì tôi cũng cứ cho chọi thử, thua cũng được.

Chuyên gia xem xét kĩ rồi bình tĩnh nói:

- Được rồi, gà của anh bây giờ nghe thấy tiếng gà khác khiêu chiến cũng vẫn bình thản, không coi là gì. Trông thì tựa như gà gỗ, mà thực ra đủ các ngón hay, gà khác mới trông thấy cũng đủ sợ, phải lùi ngay.

Anh ta hớn hở đem gà về cho đi chọi thi, quả nhiên gà của anh ta thắng cuộc. Sau đó anh không quên mang quà tới tặng chuyên gia gà chọi, rồi hỏi:

- Tại sao gà hăng thì chưa chọi được?

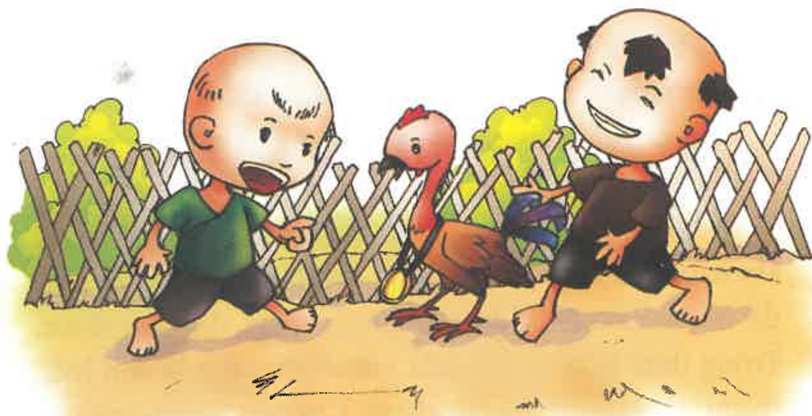
Chuyên gia giải thích một cách rất tế nhị:

- Chưa trông thấy gà khác đã muốn chọi, thế là tức khí hão, nên không chọi được. Trông thấy bóng gà khác đã muốn chọi, thế là cậy khoẻ, vị tất đã chọi được. Trông thực thấy gà khác đã muốn chọi thế là còn hiếu thắng, chọi chưa chắc đã được. Chỉ đến lúc không còn tức khí, cậy khoẻ, hiếu thắng, luyện đã đủ các ngón, giấu hết chỗ mạnh của mình, thì chọi tất sẽ thắng.

NHẮC NHỎ CÁC EM

Các em thấy đó, người nuôi gà không thể nóng vội đem gà đi chọi ngay được mà phải chờ tới lúc gà thực sự đã luyện đủ các ngón hay, lại biết giấu chỗ mạnh, không còn hiếu chiến nữa thì mới tất thắng.

Các em ạ, không chỉ trong việc nuôi gà chọi mà trong bất cứ việc gì cũng không nên nóng vội, hiếu thắng. Nếu các em luôn kiên trì luyện tập và học hỏi thì mọi việc chắc chắn sẽ thành công.

Kẻ phản thầy

Một người học trò học võ, sau khi đã được thầy truyền cho bí mật của nghề võ, hắn vẫn còn nghi ngờ là thầy giấu mình vài ngón đòn độc.

Một hôm, hắn cầm thanh kiếm đón đường thầy và nói:

- Nếu thầy không dạy cho tôi miếng võ bí truyền còn giữ lại, tôi quyết chém thầy làm hai khúc.

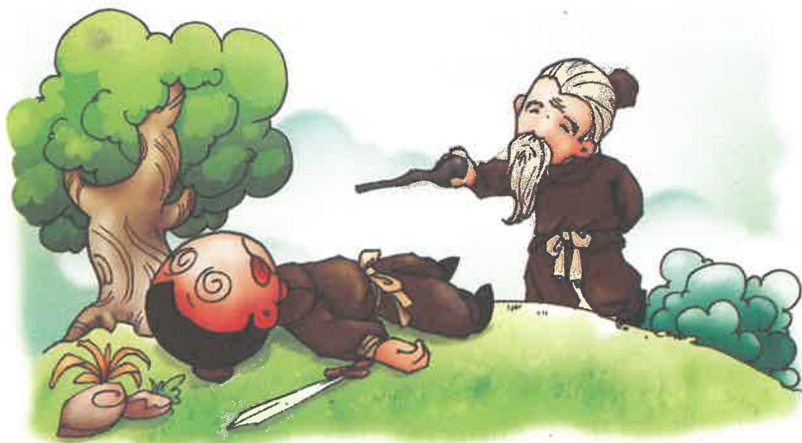
Võ sư lúc đó chỉ có cây gậy cầm tay đi đường, mà quả thật ông đã dạy hết các miếng rồi, liền nói:

- Ta đã già rồi, sống được bao lâu nữa đâu, vả ngươi sức còn trai trẻ, ta chẳng tiếc ngươi mà ngươi nỡ đối xử với ta như vậy ư?

Người học trò nhất quyết không nghe. Thấy phân trần cũng vô ích, ông thầy mới chống cây gậy xuống đất, bảo:

- Xem tài nghệ của mày tới đâu, xem có chém đứt được cây gậy này ta mới dạy nốt những đòn bí truyền.

Nghe nói vậy, hắn liền vung kiếm chém cây gậy của thầy. Kiếm vừa lướt qua, cây gậy bị chặt chéo làm đôi. Ông thầy nhanh chóng dùng khúc gậy còn lại trên tay vừa được vạt nhọn đầu do lưỡi kiếm của trò mà đâm ngay vào cổ họng hắn một đòn. Hắn chết ngay lập tức.

NHẮC NHỞ CÁC EM

Người Việt Nam ta có câu "Công cha, nghĩa mẹ, ơn thầy", để nói rằng ơn nghĩa của người thầy thật là lớn, cũng như công lao sinh thành dưỡng dục của cha mẹ vậy. Chúng ta phải luôn tôn trọng và biết ơn thầy.

Người học trò trong câu chuyện trên không những không biết điều đó mà còn phản lại thầy. Hắn không tin thầy đã dạy hết những đòn bí truyền cho mình nên đã uy hiếp và định hại thầy. Hắn không ngờ rằng cái mà hắn chưa học được ở thầy không phải là một ngón hiểm nào cả, mà chính là mưu trí và nhân đức. Bởi vậy hắn đã bị trừng phạt đấy các em ạ.

Lời hứa của hổ

Có một con hổ đói từ trên dốc núi ủ rũ đi xuống. Hổ đi đến bờ sông, định thò đầu uống nước, bỗng thấy một con cua đang bò trên bờ. Hổ phấn khởi nói:

- Bụng ta đang đói, chú cua này đến nộp mạng đây.

Cua biết có chạy trốn cũng không kịp, bèn đảo mắt một vòng, nói:

- Anh hổ ơi, anh muốn ăn thịt tôi thật ư? Được thôi, nhưng tôi muốn cùng anh đọ sức một phen xem sao đã!

Hổ cười ha hả:

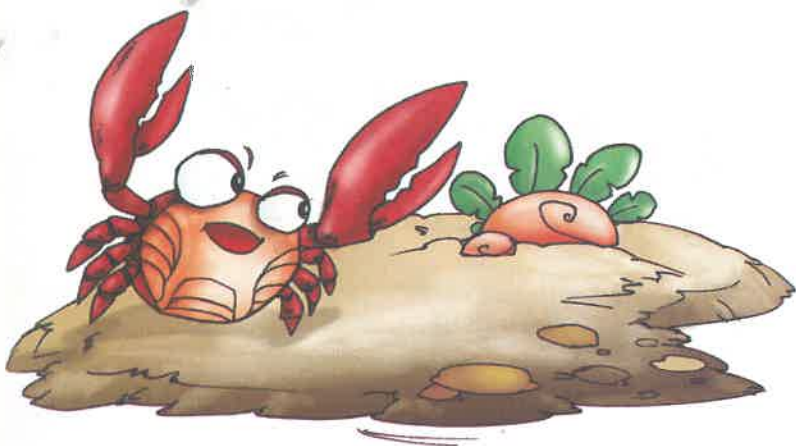
- Mi chỉ nhỏ bằng cái ngón chân ta mà dám thách đấu với ta ư? Ta chỉ cần bóp nhẹ là ngươi đã bẹp dí rồi.

- Anh nói thì có vẻ tài lắm, nhưng thực chất như thế nào còn chưa biết được. Tôi tuy nhỏ nhưng xuống nước có thể bơi, lên rừng có thể nhảy. Hai cái càng của tôi chắc khoẻ hơn cả răng nanh của anh. To xác nhưng đần độn như anh thì không đáng là đối thủ của tôi đâu.

Hổ tức giận, quát lớn:

- Câm mồm ngay! Một con cua bé ranh như ngươi mà dám khoác lác trước mặt ta ư! Ta không cần dùng đến móng vuốt để tóm mi, cũng không cần dùng răng để cắn mi, mà chỉ cần dùng đuôi vẫn có thể đập chết mi được.

Nói xong hổ vươn chiếc đuôi dài, đập mạnh vào con cua. Cua nghiêng người tránh, hổ đập không trúng, ngược lại, cua dùng càng kẹp chặt đuôi hổ. Hổ thấy đau nhức khắp người, gầm lên, quật mạnh đuôi.

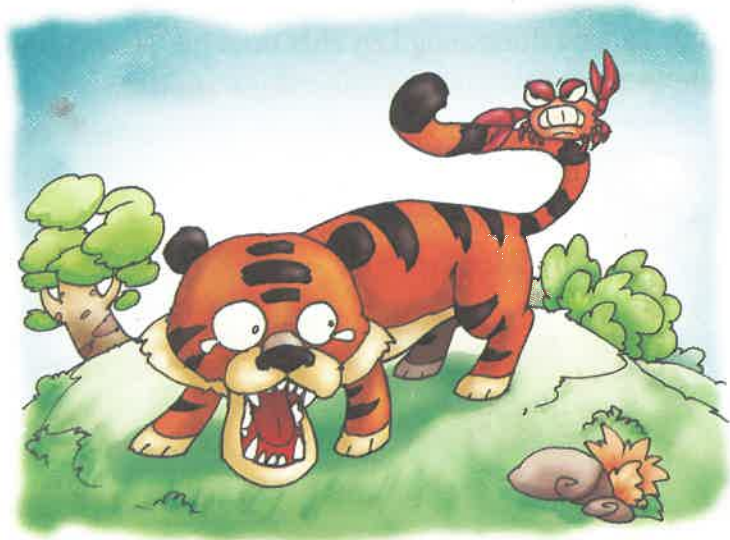
Nhân cơ hội đó, cua nới càng ra, thuận đà nhảy phóc lên đỉnh đồi. Hổ đinh ninh đã đập cho đối thủ bẹp dí, không ngờ quay lại chẳng thấy cua đâu, nó gọi to:

- Con cua nhóc kia, ngươi chạy đâu rồi?

Từ trên đỉnh đồi, cua trả lời:

- Ở đây này, anh có tài nhảy xa như thế này không?

Hổ không phục, tung mình nhảy đến trước mặt cua, giáng mạnh chiếc đuôi lên đầu cua, nhưng không trúng, lại bị cua kẹp chặt. Hổ đau buốt, gầm lên, lấy sức quật mạnh đuôi. Cua nới lỏng càng, thuận đà nhảy phóc lên đỉnh đồi thứ hai.

Hổ quay lại không thấy cua đâu liền gọi:

- Con cua nhóc kia, mi đâu rồi?

Từ trên đỉnh đồi thứ hai, cua vừa cười vừa nói:

- Ta đã nhảy lên đến đây rồi. Anh có giỏi thì lên đây!

Hổ thấy con cua nhỏ xíu mà nhảy xa hơn mình, đã cảm thấy nể phục. Nhưng nó đâu dễ dàng chịu thua như vậy. Nó tung người nhảy đến trước mặt cua, định ăn thịt cua ngay. Cua không hề nao núng, còn cười ha ha, bảo:

- Tôi đố anh ăn thịt được tôi đấy!

Hổ nghe tức quá, há to mồm ngoạm lấy cua. Không ngờ cua đã nhanh nhẹn dùng cặp càng sắc nhọn cắp lấy lưỡi hổ.

Lúc này hổ lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, cắn không trúng, nuốt không trôi, nhả không ra, bắt không được. Toàn thân hổ đau buốt, run bắn, nước mắt ròng ròng, lăn lộn trên sườn núi, rên lên thảm thiết.

Khi ấy một chú dê rừng đi đến. Trước kia hổ thường ăn thịt anh em nhà dê rừng, nay thấy hổ đau đớn, kêu rên, lăn lộn trên mặt đất, dê hả dạ cười to. Hổ thấy dê cười nhạo mình, rất bực tức, nhưng muốn nhờ nó giúp đỡ nên ra vẻ hiền lành, xuống giọng năn nỉ:

- Anh dê thân mến ơi, hãy giúp tôi với. Lưỡi tôi bị con cua kẹp chặt, đau lắm, tôi sắp ngất đi mất thôi.

Dê rừng nói:

- Ngươi là kẻ hung ác, đã ăn thịt rất nhiều anh em của ta, ta không thể cứu ngươi được.

Hổ càng làm ra vẻ đáng thương, nói:

- Nếu anh cứu tôi lần này, từ nay tôi xin hứa sẽ không bao giờ ăn thịt loài dê. Tôi còn bảo tất cả đồng loại của tôi không được ăn thịt dê, và xem các anh như ân nhân của loài hổ, được không?

Dê rừng thấy hổ hứa hẹn chân thành, động lòng thương, bèn nói:

- Anh đến bờ sông, há to mồm ra, vục xuống nước, cua sẽ nhả ra ngay.

Hổ nghe lời, khập khiễng bước ra bờ sông, há to mồm, vục đầu xuống nước. Nhân cơ hội đó, cua bơi thẳng xuống sông.

Từ đó trở đi, hổ không dám ăn thịt cua nữa, nhưng gặp dê rừng nó vẫn vồ và ăn thịt, không hề giữ lời hứa của mình.

NHẮC NHỎ CÁC EM

Hổ là loài vật hung dữ, chuyên ăn thịt các loài khác. Để bảo vệ mình, cua đã dám đối mặt, đấu trí với hổ. Cua lợi dụng sức quật mạnh của đuôi hổ để nhảy xa, ra oai với hổ. Cua còn biết tận dụng triệt để lợi thế của đôi càng, kẹp cho hổ đau buốt tới tận xương. Bởi vậy, mặc dù nhỏ hơn hổ rất nhiều lần nhưng nhờ thông minh, nhanh trí, cua đã làm cho hổ phải kiềng mặt, không dám ăn thịt.

Dê thì lại thật thà, tin vào lời hứa của hổ, nên đã cứu nó thoát chết. Kết quả là vẫn bị nó ăn thịt.

Các em thấy không, ta không thể tin vào lời hứa của những kẻ hung ác được, mà phải dùng trí tuệ và sức mạnh của mình để chiến thắng chúng.

Lừa và hổ

Một con lừa không may gặp phải con hổ đang đi kiếm mồi. Hổ trông thấy lừa, nhe nanh, múa vuốt định ăn thịt. Lừa rất sợ hãi, nhưng cố lấy giọng bình tĩnh, nói:

- Anh hổ ơi, bây giờ anh khoan ăn thịt tôi vì tôi đang gầy giơ xương, một chút thịt cũng không có. Anh hãy đợi đến mùa khô, khi nước suối khô cạn hãy ăn thịt tôi. Vì khi ấy tôi mới thực sự béo múp míp, anh ăn sẽ rất ngon.

Hổ nghe thấy cũng có lí nên tha cho lừa đi.

Mùa khô đến, nước suối đã khô cạn. Hổ tìm lừa để ăn thịt.

Đang chơi đùa trên bãi cát ven suối, trông thấy hổ đi đến, lừa vội chạy tới nói:

- Anh hổ ơi, tôi đang định đến nộp mạng cho anh đây. Nhưng lâu nay tôi vẫn nghe tài chạy nhanh của anh mà chưa được tận mắt chứng kiến. Vậy trước khi ăn tôi, anh hãy cùng tôi tham dự một cuộc chạy đua đã nhé. Nếu anh thắng, mời anh ăn thịt tôi. Nếu anh thua thì xin anh đừng ăn thịt tôi nữa.

Hổ đồng ý. Cuộc thi bắt đầu. Hổ tung mình như bay, nhảy qua khe suối. Lừa đủng đà đủng đỉnh bước đi, rớt lại đằng sau rất xa.

Hổ đắc chí nói:

- Giờ thì mày thua cuộc rồi nhé, hãy đến nộp mạng cho tao đi thôi.

Lừa thản nhiên nói:

- Anh hổ ơi, vì tôi còn phải viết chữ trên cát nên mới chạy chậm.

Hổ nghe xong, ngạc nhiên hỏi:

- Mày viết chữ gì?

- Chữ gì tôi cũng viết được hết. Anh xem, những chữ tôi viết trên cát kìa.

Hổ thấy trên cát có nhiều dấu vết, tin là lừa có học vấn thật nên tỏ ra rất kính phục.

Lừa lại nói:

- Anh hổ ơi, tôi chẳng những có học vấn mà giọng nói của tôi còn vui tai như tiếng kèn vậy.

Dứt lời, lừa rống lên hai tiếng. Hổ nghe xong càng thêm khâm phục, nói với lừa:

- Này lừa, chúng ta có thể kết bạn với nhau. Tôi không ăn thịt bạn nữa. Tôi mời bạn đến nhà tôi ở. Từ nay tôi sẽ bảo vệ bạn, không để ai bắt nạt bạn.

Nghe nói thế lừa rất vui, nhận lời ngay.

Một hôm, hổ đi tìm mồi, bảo lừa ở nhà trông nhà và dặn dò:

- Tôi đi rồi, nếu có ai đến bắt nạt bạn, bạn hãy rống thật to lên, tôi sẽ về ngay.

Lừa gật đầu đồng ý.

Hổ đi rồi, lừa ra bãi gặm cỏ, vừa ngoe nguẩy đuôi vừa nghĩ: "Bây giờ ta đã có người bạn tốt, vừa mạnh mẽ, bảo vệ được ta lại vừa tôn kính ta, thật không thể có cuộc sống nào tốt đẹp hơn thế." Nghĩ vậy, lừa thích chí rống to lên.

Lúc đó trong rừng xa, hổ nghe tiếng rống của lừa, vội vàng chạy về hỏi:

- Kẻ nào bắt nạt bạn đấy, nó ở đâu?

Lừa xấu hổ, đáp:

- Tôi đang ăn cỏ, đột nhiên hứng chí rống lên, thật có lỗi với anh quá.

Hổ nói:

- Bạn ơi, không có gì đâu. Lần sau bạn nên chú ý nhé.

Hổ đi rồi, lừa tiếp tục gặm cỏ, cảm thấy người bạn này thật nghĩa khí. Càng nghĩ càng phấn chấn, bất giác nó rống lên. Hổ nghe lừa rống, đang từ trong khe núi rất xa, cố sức chạy nhanh về, hổn hển hỏi:

- Bạn ơi, kẻ nào bắt nạt bạn đấy?

Chỉ thấy lừa cúi đầu thẹn thùng, hổ lại gặng hỏi:

- Nào đừng ngại, bạn hãy nói ra kẻ đó đi, tôi sẽ cho nó một trận.

- Là... là tôi... lại cao hứng nữa.

Hổ khẩn thiết nhắc nhở lừa:

- Bạn ạ, bạn cứ làm như vậy sẽ đánh mất lòng tin của người khác đối với bạn. Lần sau bạn phải lưu ý nhé.

Nói xong, hổ buồn phiền bỏ đi.

Mấy hôm sau, một đàn chó sói đến vây quanh lừa, chuẩn bị ăn thịt nó. Lừa sợ quá, cố sức rống thật to. Hổ nghe lừa rống, nghĩ bụng: anh bạn lừa của ta lại cao hứng nữa rồi đây! Nghĩ vậy nên nó tiếp tục tiến vào rừng sâu tìm mồi. Đàn sói đói, bất chấp lừa gào rống thế nào, cứ nhào vào cắn chết lừa, tranh nhau ăn hết rồi ve vẩy đuôi tản đi.

NHẮC NHỞ CÁC EM

Khi gặp hoạn nạn, lừa tỏ ra rất khôn ngoan, mưu trí, nên đã cảm hoá được hổ. Hổ không những không ăn thịt lừa nữa mà còn là người bạn tốt bảo vệ cho lừa. Tưởng rằng cuộc sống của lừa sau đó sẽ rất tốt đẹp, thế nhưng, chỉ vì một phút cao hứng mà lừa đã mất mạng. Vì sao các em có biết không? Vì lừa và hổ đã có một giao ước: nếu gặp nguy hiểm, lừa rống to lên, hổ sẽ chạy tới cứu. Nhưng khi không có nguy hiểm gì, lừa vẫn cao hứng rống lên, làm hổ phải chạy về mất công. Mấy lần lừa làm như vậy đã khiến hổ mất lòng tin ở lừa. Vì thế khi lừa gặp nguy hiểm thật, rống lên kêu cứu, thì hổ không chạy tới nữa.

Các em ạ, không phải chỉ trong hoạn nạn, khó khăn chúng ta mới cần xây dựng niềm tin và tình bạn, mà ngay cả trong những lúc an bình, chúng ta cũng luôn phải sống đúng mực để giữ gìn và củng cố lòng tin ở mọi người.

Châu chấu đá voi

Xưa, có một năm, đang giữa lúc cỏ tươi, lúa chín, có một con voi từ trên rừng lạc xuống, sừng sững đứng giữa cánh đồng mà quạt tai, mà giơ ngà, mà uốn vòi, mà vẫy đuôi mãi không đi.

Bao nhiêu loài cầm thú khác từ con trâu, con bò cho đến các giống chim chóc, con nào con nấy cũng sợ oai voi, cứ phải ẩn núp các nơi, không dám ra đồng tự do ăn cỏ, ăn thóc như trước nữa.

Lúc bấy giờ có một con châu chấu nhảy nhót dưới đám cỏ, chỉ sợ chân voi giẫm phải, mới hội họp cả bao nhiêu châu chấu lại mà bàn rằng:

- Anh voi bây giờ anh ấy chướng quá! Nếu anh ấy cứ đứng đây mãi, thì bao nhiêu loài trâu, bò, hươu, nai, chim chóc đều không có miếng mà ăn. Mà cả bọn ta nữa, tính mệnh rồi cũng đến nguy với cái anh bốn cẳng to bằng bốn cái cột nhà ấy... Như ta đây, mình nhỏ sức yếu thật. Nếu ta lấy sức một chọi một với anh ấy, thì tất ta thua. Nhưng nếu bây giờ tất cả bao nhiêu anh em cùng ùa vào một lúc, lấy càng ta chém, lấy chân ta đá, thì thử liệu xem anh ấy có còn đứng vững được nữa chăng?

Đàn châu chấu nghe nói cho là hợp lí, rủ nhau cùng xông cả vào một lượt, nào đâm, nào chém, nào đá, nào bổ, con bên tai, con bên má, con ở dưới đuôi, con ở đầu vòi. Bị bất ngờ, voi ta hoảng lên, sợ quá, vội bỏ chạy thẳng một mạch lên rừng, không dám nghênh ngang đứng đấy nữa.

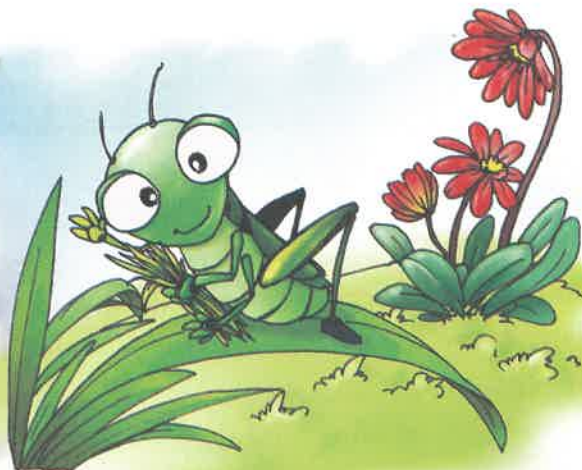
Từ đó, châu chấu, trâu, bò, hươu, nai, chim chóc mới lại được xuống đồng, được thong thả mà ăn cỏ, ăn lúa.

NHẮC NHỎ CÁC EM

Châu chấu bé như thế mà đánh nổi voi, vì sao các em biết không? Vì châu chấu đông, lại biết hợp sức nhau lại cùng tấn công voi. Voi dù to xác đến mấy cũng không thể chống cự lại được cả đàn châu chấu đang đâm, chém, đá trên khắp cơ thể nó: con ở đầu, con ở đuôi, con ở vòi, con ở tai, con ở má...

Bởi vậy mới có câu tục ngữ rằng: "Châu chấu đá voi".

Các em nhớ nhé, sức mạnh ở sự kết hợp của số đông.

Chim chích và cây cải

Mưa ập đến đột ngột, chim chích đang kiếm sâu đành bay đến núp dưới tàu lá cải tránh mưa. Cải được mưa mơn mởn, cất giọng tự mãn với chim chích:

- Này, chú chim nhỏ bé, nếu không có ta, chắc chú đã chết rồi. Sao không mở miệng ra mà cảm ơn ta?

Chim chích khiêm nhường cất tiếng bày tỏ lòng biết ơn. Được thể, cải lại tiếp:

- Từ nay về sau, nếu cần nhờ cậy, phải được phép của ta nghe không?

Chim chích nghĩ ngợi một lát, không trả lời, bay vụt đi, mặc dù những hạt mưa vẫn còn rơi. Bởi nó nghĩ thật thà rằng, đã vậy thì nếu nó ở lại, chắc cải còn buộc thêm cái tội trước đây nó đã từng đến bắt sâu trên thân cải mà chưa lần nào được phép.

Sau trận mưa, cải mơn mởn xanh tươi. Nhưng chỉ vài hôm sau, sâu sinh sôi nảy nở nhanh chóng, đua nhau chén lá cải, đến nỗi cải chỉ còn trơ gốc và héo quắt.

Hôm ấy chim chích trở lại để định xin lỗi thì đã thấy cải hấp hối nói với chim rằng:

- Sao anh không đến giúp ta bắt sâu, để bây giờ ta đến nỗi này.

Chim chích mới nói:

- Lần trước anh bảo tôi cái gì cũng phải xin phép anh. Lần ấy tôi sợ quá nên bỏ đi, nghĩ lại, hôm nay tôi đến xin lỗi anh, vì các bận trước tôi đến bắt sâu chưa được phép của anh.

Cải nghe vậy, thở dài một hơi rồi gục xuống chết.

NHẮC NHỎ CÁC EM

Các em ạ, cây cải đã tỏ ra là một kẻ hách dịch, tự mãn. Cải bắt bẻ chim sâu đủ mọi chuyện, bắt chim sâu làm gì cũng phải xin phép. Điều đó đã làm chim ngại, không dám đến chỗ cải để bắt sâu giúp nữa. Không có chim bắt, sâu tha hồ sinh sôi nảy nở và cắn chết cải. Như vậy là vì tính hách dịch, tự mãn của cải đã tự giết mình.

Các em thân mến, người kiêu căng, hách dịch sẽ làm mọi người ngại gần, ngại tiếp xúc, vì vậy sẽ không nhận được sự quan tâm, giúp đỡ của mọi người lúc cần thiết. Điều đó quả là rất thiệt thòi đấy. Các em hãy sống thật vui vẻ, hoà đồng và thân thiện nhé, đừng như cây cải xấu số kia.

Dây leo và cây sậy

Bên bức tường đất bỏ hoang lâu ngày bị mưa gió xói lở khắp chỗ, có một cây dây leo mảnh mai, không biết là loại dây leo gì, lá thì nhỏ, ngọn thì yếu ớt, thân thì mềm nhũn, đang cố sức bám vào thành tường để vươn lên. Khi leo đến mặt tường, dây leo hí hửng đưa mắt nhìn quanh. Nó chợt thấy ở dưới đất, ngay chỗ chân tường, có một cây sậy nhỏ, thấp lè tè, cũng đang đạp cỏ, đội mưa nắng vượt lên, liền vội cười khẩy, nói:

- Ê, anh bạn, sao chậm như sên thế?

Rồi dây leo hát ngâm nga chế nhạo:

- Rằng sao thấp bé lạ đời,
Trông em, anh những nực cười lắm thay!

Biết là bị dây leo châm chọc, chế giễu, sậy vẫn tỏ ra từ tốn đáp:

- Ta đây dù thấp là đà,
Tự ta ta mọc, ta đà cần ai.

Nghe sậy đáp, dây leo càng kiêu căng, nói hăng:

- Từ nay ta chẳng phải nhờ cậy ai hết. Còn ngươi sẽ không bao giờ cao lớn kịp ta đâu.

Dây leo vừa nói dứt lời, thì bỗng "uỵch", bức tường đổ sập xuống, kéo theo cả dây leo, khiến dây leo bị vùi đất, không sao ngóc đầu lên được. Lúc này sậy mới ôn tồn nói:

- Này anh dây leo, bức tường anh bám vào để leo lên kia là bức tường đã mục, bị mối ăn ruỗng cả chân mà anh không biết.

Bấy giờ sậy mới ngân nga:

- Nhờ ai anh mới được cao.
Không ngờ gặp rủi, nói sao bây giờ.

NHẮC NHỞ CÁC EM

Các em biết không, mọi bước tiến của chúng ta nếu đặt trên nền móng vững chắc do chính mình tạo nên thì dù có chậm nhưng một ngày nào đó thành quả cũng sẽ tới. Còn nếu chúng ta bám nhờ vào nền tảng mục ruỗng của người khác, thì e rằng thành công chưa được bao lâu đã bị đổ sụp.

Các em à, câu chuyện trên đây cũng chính là bài học cho những kẻ khinh người, chưa có gì đảm bảo chắc chắn mà đã huênh hoang.

Gieo gió gặt bão

Ở một khu rừng nọ, có con quạ và con nai chơi rất thân với nhau. Mỗi sáng, hai con cùng đi kiếm ăn chung chỗ, tối về quạ ngủ trên ngọn cây, nai ngủ dưới đất. Tình bạn rất thắm thiết.

Một hôm, trời đã chiều mà không thấy nai về, quạ bèn đi tìm và thấy nai đang chuyện trò cùng một con sói bên dòng suối. Sói gạ gẫm nai về cùng sống chung với hắn, nào là cha mẹ vợ con vừa chết, nào là sói có rất nhiều cỏ non.

Nai còn đang lưỡng lự, quạ đã vội sà xuống can ngăn, bảo rằng sói là đồ nanh ác, không thể kết bạn được. Trời đã tối, quạ giục nai trở về.

Sáng hôm sau, tình cờ quạ và nai lại gặp sói. Sói bảo:

- Nai ơi, đi theo anh, anh biết chỗ này có rất nhiều cỏ non.

Quạ lại can ngăn nai nhưng không được. Nai chạy theo sói. Sói dẫn nai tới một ruộng dưa của người nông dân, bảo đây là ruộng của cha mẹ hắn để lại, nai cứ ăn thoải mái. Người nông dân thấy một lần rồi hai lần nai đến phá ruộng dưa thì tức lắm. Người nông dân về nhà làm một cái bẫy đem đến. Lần thứ ba nai bị sa bẫy. Nai kêu ầm lên, gọi sói đến cứu. Sói nghe tiếng nai thì cười thầm trong bụng: "Thế nào phần xương nai chả thuộc về mình!"

Quạ đang ở trong rừng, nghe tiếng nai kêu cứu thì vội bay đến hỏi:

- Sói đâu mà không đến cứu bạn? Tôi biết rõ nó là thế nào mà! Tôi đã bảo bạn còn không chịu nghe.

Rồi quạ bảo nai:

- Bạn nhắm mắt lại giả chết đi. Lát nữa người nông dân tới, thấy bạn chết rồi sẽ mở bẫy ra. Khi đó tôi kêu "quạ quạ" thì bạn vùng dậy phóng chạy nhé.

Đúng như quạ dự đoán, người nông dân ra thấy nai chết, ông ta vừa chửi vừa mở bẫy. Con quạ trên cành kêu: "Quạ, quạ", tức thì nai vùng dậy chạy. Người ấy bực mình, sẵn búa trong tay, phóng theo nai. Nai chạy nhanh nên thoát được. Lưỡi búa bay vèo vào trong bụi rậm cạnh đường, trúng ngay đầu chó sói đang núp trong đó. Con sói chết tươi.

NHẮC NHỞ CÁC EM

Chó sói là kẻ gây ra tai họa cho nai để hòng hưởng lợi, không ngờ lại phải hứng chịu chính tai hoạ đó. Đúng là "gieo gió gặt bão".

Các em ạ, mọi sự trên đời đều có luật nhân quả. Nếu ta làm việc nhân đức thì sẽ được hưởng phúc; Còn làm điều ác, gây tai ương cho người khác thì rồi sẽ gặp hoạ. Đó là gieo nhân nào, gặt quả ấy đấy. Vì vậy các em hãy làm thật nhiều điều tốt, giúp đỡ mọi người để mình luôn gặp những điều may mắn, hạnh phúc nhé.

Hai đứa bé và quả bứa

Hai đứa bé đang đi chơi trên đường, bỗng một đứa kêu lên:

- Kìa, quả bứa!

Đứa kia vội vàng chạy lại nhặt lên. Bạn nó sấn đến định giành lại. Thế là một cuộc tranh cãi nổ ra:

- Nó là của tao, vì tao nhặt được!

- Nhưng tao thấy trước, vậy nó là của tao chứ!

Hai bên đang giằng co nhau thì có một đứa lớn hơn đi qua, hỏi chuyện gì mà ầm ĩ lên thế.

Sau khi nghe hai đứa trình bày, nó liền dõng dạc lên tiếng:

- Chúng mày không biết điều tí nào cả. Chuyện chỉ có thế mà cũng tranh giành nhau om sòm!

Nói xong, nó bóc quả bứa, tách cái vỏ ra làm đôi, rồi bảo:

- Chúng mày đứa thì nhìn thấy trước, đứa thì nhặt lên, công hai đứa ngang nhau. Vậy cho mỗi đứa một nửa vỏ. Còn tao có công phân xử, dàn hoà thì tao giữ ruột quả bứa. Như thế là công bằng.

NHẮC NHỞ CÁC EM

Hai em bé trong câu chuyện trên kia cùng có công trong việc nhặt được quả bứa, nhưng chỉ vì tranh giành, cãi cọ nhau nên đã bị đứa đứa lớn hơn bắt nạt, cướp mất phần ngon. Giá các bạn ấy chia đôi quả bứa ra, mỗi người một nửa có phải tốt hơn không?

Các em nhớ hãy nhường nhịn, tự giải quyết mọi việc với nhau một cách êm đẹp, đừng để bị kẻ khác có cơ hội chèn ép, bắt nạt mình như hai em bé kia nhé.

Mèo và cáo

Cáo vẫn thường huênh hoang với mọi người là mình khôn ngoan và có nhiều mánh lới khi đối mặt với kẻ thù. Một hôm gặp mèo, cáo hỏi:

- Cậu có mấy cách để thoát được kẻ thù mạnh hơn mình?

Mèo từ tốn trả lời:

- Mình chỉ có một cách thôi. Nhưng chỉ một cách ấy cũng đủ để mình thoát kẻ thù.

Nghe vậy cáo càng huênh hoang:

- Còn tớ ấy à, nói cho cậu biết nhé, tớ có hàng trăm cách để thoát khỏi kẻ thù.

Cáo vừa dứt lời, bỗng đâu một bầy chó săn từ trong rừng lao tới chỗ cáo và mèo. Ngay lập tức, mèo nhanh nhẹn leo tót lên cây cao gần đấy và nấp trong đám lá um tùm rồi nói với cáo:

- Đây là cách duy nhất của mình đấy!

Trong khi đó, cáo cuống quýt, nghĩ hết cách này đến cách khác mà không ra. Cuối cùng, trong lúc lúng túng, cáo đã bị bầy chó săn tóm gọn và chẳng mấy chốc đã bị người thợ săn trói mang đi. Được một quãng, mèo nhắn nhủ cáo rằng:

- Thà có một cách an toàn, còn hơn có hàng trăm cách mà không chọn được cách nào.

NHẮC NHỞ CÁC EM

Các em thấy đó, con mèo chỉ có một cách mà thoát chết trong khi cáo có hàng trăm cách mà khi gặp nguy khốn thì không dùng được cách nào cả. Như vậy, thà biết một nhưng vận dụng thật giỏi còn hơn biết nhiều nhưng không vận dụng được gì, phải không các em?

Câu chuyện này cũng là bài học đích đáng cho những kẻ hay khoe khoang, khoác lác nữa các em ạ.

Chim khách và quạ

Chim khách đến đậu ở cổng một nhà kia kêu lên mấy tiếng. Chủ nhà nghe thấy mừng rỡ bảo con:

- Này con, chim khách kêu là sắp có khách quý đấy! Con nên vào kiếm chút gì thưởng cho chim.

Người con vâng lời vào nhà lấy một vốc thức ăn thưởng cho chim khách.

Giữa lúc đó, một chú quạ bay qua, thấy thế, vội sà xuống hỏi:

- Anh khách ơi! Tại sao người ta cho anh ăn nhiều và ngon thế?

Chim khách đáp:

- Có gì đâu, vừa rồi tôi báo tin mừng cho họ, nên họ thưởng cho tôi đấy.

Quạ ngạc nhiên hỏi dồn:

- Được thưởng à? Thế anh làm cách nào để báo tin mừng cho họ?

- Tôi cứ việc đậu ở đầu nhà, kêu lên ba tiếng thật to, thế là họ khắc biết.

- Ồ! Tưởng khó khăn như thế nào chứ đứng ở đầu nhà kêu lên ba tiếng thì tôi kêu còn to hơn anh nhiều.

Nói rồi, quạ bay sang nhà bên cạnh, đậu ngay trên nóc nhà chính, vươn cổ kêu lên ba tiếng thật to: "Quạ...a! Quạ...a...! Quạ...a!" Tiếng kêu vừa dứt, đã thấy chủ nhà hô hoán xóm giềng vác sào, vác đá hò nhau đuổi đánh túi bụi. Quạ cố đem hết sức bình sinh bay vút lên cao rồi lao thẳng ra cánh đồng, hút chết!

Hôm sau, quạ đến tìm chim khách, trách chim khách đã lừa mình. Chim khách nói:

- Tôi có xui anh làm như tôi đâu. Tôi kêu ba tiếng, nhưng ba tiếng của tôi là ba tiếng báo tin vui. Còn các anh, khi có người chết, có mồi béo, các anh kéo đến kêu quang quác, cho nên tiếng kêu của các anh, người ta cho là báo tin buồn. Cùng một tiếng kêu, anh chỉ thấy được chỗ giống nhau mà không thấy được chỗ khác nhau, cho nên chuốc vạ vào thân, sao lại còn đến trách tôi?

NHẮC NHỞ CÁC EM

Các em biết không, chim khách có tiếng kêu "khách khách", nên mọi người đều cho rằng đó là điềm may mắn, báo tin vui. Còn con quạ, mỗi khi có xác chết thường kéo nhau đến ăn, kêu "quạ quạ" nên nghe tiếng quạ kêu, người ta cho là điềm xấu. Bởi vậy khi quạ bắt chước chim khách, đến kêu trước cửa nhà người ta thì lập tức bị đuổi đánh.

Mỗi loài có một đặc tính riêng, cũng như mỗi người, mỗi gia đình, xã hội đều có một hoàn cảnh, điều kiện sống khác nhau. Bắt chước một cách rập khuôn, máy móc việc làm của người khác mà không hề suy tính xem có phù hợp với mình không đôi khi sẽ có kết quả ngược lại với mong muốn đấy các em ạ.

Chim cút và đàn con

Cun cút mẹ ấp nở được đàn con trong một ruộng lúa và thấp thỏm lo sợ người chủ ruộng đến gặt lúa, vì lúa đã chín. Hôm ấy, chim mẹ bay đi kiếm mồi và dặn lũ con phải lắng nghe những lời của chủ ruộng để về nói lại với mẹ. Chiều tối chim mẹ bay về tổ, lũ chim con ríu rít thưa:

- Nguy rồi mẹ ơi! Người chủ ra thăm ruộng và bảo anh con trai là: "Lúa đã chín rồi, con sang các bác hàng xóm, bạn bè, nhờ họ đến gặt giúp cho xong". Mẹ ơi, chuyển chỗ sớm cho chúng con đi, chứ sáng mai họ đến gặt lúa rồi.

Chim cun cút mẹ nghe xong liền nói:

- Thế thì không sao, còn lâu họ mới gặt lúa, các con cứ yên tâm, để mẹ chuẩn bị kĩ càng một tổ ở nơi khác đã.

Sáng hôm sau, chim mẹ lại bay đi và dặn các con như hôm trước. Khi chim mẹ bay về, lũ con tranh nhau thưa:

- Mẹ ơi, mẹ ơi, người chủ đã đến, nhưng đợi mãi chẳng thấy hàng xóm và bạn bè đâu. Ông ta bảo con trai: "Con hãy đến ngay chỗ các anh các chị nói là ngày mai các anh chị phải thu xếp đến gặt cho bố".

Chim cun cút mẹ nói:

- Các con đừng sợ, ngày mai họ cũng chẳng gặt được đâu, mẹ cũng làm sắp xong chiếc tổ mới ở nơi khác cho các con rồi.

Sáng hôm sau, chim mẹ lại bay đi, khi về hỏi "Thế nào?", lũ con thưa:

- Người chủ và anh con trai đến, nhưng chờ mãi chẳng có ai đến nữa, ông ta mới bảo con trai: "Thôi con ạ, chẳng hơi sức đâu mà chờ đợi, lúa chín rồi, sớm mai bố con ta phải gặt cho xong ruộng này."

Chim mẹ mới bình tĩnh nói:

- Xong rồi, chúng ta chuyển sang nhà mới vừa đúng lúc. Khi người ta nói thế tức là chính họ bắt tay vào công việc chứ không trông đợi ở người khác nữa rồi. Thôi chúng ta thu xếp lên đường.

NHẮC NHỎ CÁC EM

Ở câu chuyện trên, con chim cun cút mẹ rất biết nhìn nhận sự việc. Nó biết rằng khi người chủ ruộng còn chưa tự tay làm mà cứ trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác thì ruộng lúa chưa thể gặt được. Chính vì vậy nó có thể chuẩn bị một cách chu đáo cái tổ mới cho các con.

Các em cũng nhớ kinh nghiệm của chim cút nhé. Hãy chủ động tìm cách để tự giải quyết những công việc của mình, đừng ỷ lại hay trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác.

Hai con cò và con rùa

Có một con rùa vốn tính chua ngoa sống ở một ao sen nọ. Một năm trời đại hạn. Nước ao khô dần cho đến khi chỉ còn một vũng nhỏ. Một hôm, có hai chú cò bay đến vũng bùn đó kiếm ăn. Sợ chúng ăn hết mồi của mình, rùa bèn chửi ầm lên:

- Cút ngay, muốn tốt thì xéo đi không bà vặt lông chết tiệt cả lũ bây giờ.

Hai con cò dấu dịu, xin kết bạn với rùa để cùng giúp nhau kiếm ăn. Rùa nhất định không chịu, cứ một mực mắng nhiếc đuổi hai con cò đi. Hai con cò liền nói:

- Chị rùa ạ, ao này sắp cạn khô hết rồi, chị sẽ chết đói, chết khát. Chúng tôi biết ở cách xa đây có một cái hồ còn đầy nước và nhiều thức ăn. Nếu chị muốn, chúng tôi có thể giúp chị đến đó.

Rùa ta liền hạ giọng, chuyển giận làm lành:

- Nhưng mà tôi có biết bay đâu.

Hai con cò đáp:

- Chị cứ cắn vào chiếc gậy, bọn tôi sẽ chở chị đi. Có điều trong lúc chúng tôi bay, chị không được mở miệng nói gì kẻo rơi xuống tan xác ngay đấy.

Rùa ta bằng lòng cắn vào giữa cái gậy. Hai chú cò cắn hai đầu, chở rùa đi.

Lúc cả ba bay ngang một quán nước, những người nhìn thấy cảnh lạ mắt ấy liền kêu to:

- Ồ, có hai con cò tha một cục phân trâu kìa!

Nghe thấy vậy, rùa ta giận lắm, nhưng nhớ lời cò dặn, đành nín nhịn. Một lát sau, bộ ba bay qua một cái chợ. Những người đi chợ trông thấy reo lên:

- Ô kìa! Hai con cò đang tha một con chó chết, bà con ơi!

Lần này thì rùa nổi cơn tam bành, không kìm giữ nổi cái tính chua ngoa của mình, nó mở miệng định chửi. Nhưng vừa há miệng ra đã rơi bịch xuống đất, bị người đi chợ bắt về giết thịt.

Hai con cò bảo nhau:

- Tội nghiệp cho chị rùa không chịu nghe lời dặn của bọn ta. Nhưng cũng thật đáng kiếp cho cái tật ngoa mồm.

NHẮC NHỎ CÁC EM

Đọc câu chuyện trên chắc các em đều thấy chị rùa thật đáng thương nhưng cũng thật đáng trách. Chỉ vì cái tính ngoa mồm mà chị phải chịu một kết cục bi thảm.

Người Việt Nam ta đã có câu: "Bệnh từ miệng vào, hoạ từ miệng ra", để khuyên chúng ta nên ăn nói có chừng mực, biết kiềm chế những lúc nóng giận. Nói năng không giữ gìn là tự hại mình đấy các em ạ.

Cái đinh

Có một gã lái buôn nọ, sau khi bán xong hàng vội nhét tiền vào túi, nhảy thoắt lên ngựa đi về nhà. Giữa trưa, gã dừng lại nghỉ ở một quán ăn ven đường. Lúc gã sắp đi, người giữ ngựa nói:

- Thưa ông, ngựa của ông thiếu một cái đinh ở móng chân trái phía sau ạ.

- Thiếu cũng được. Tôi chỉ đi độ sáu tiếng nữa thôi mà.

Buổi chiều, gã lái buôn lại dừng chân ở một quán ăn khác.

Người coi ngựa ở quán này lại bảo:

- Thưa ông! Ngựa của ông thiếu một cái đinh ở móng chân trái phía sau ạ.

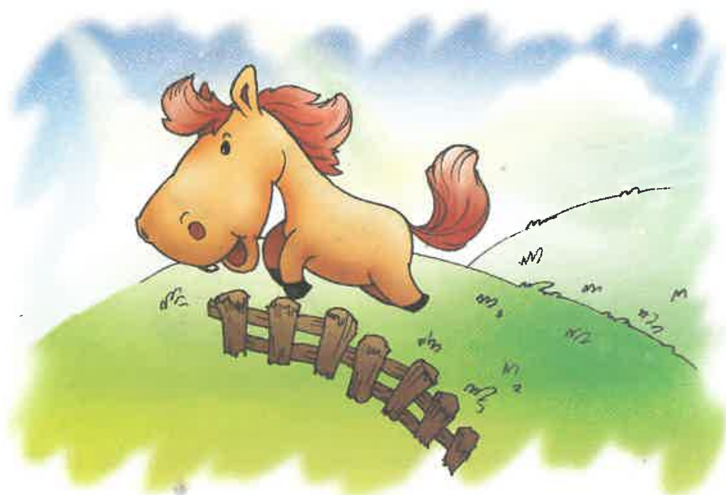
- Thiếu cũng được. Tôi chỉ còn đi độ vài tiếng đồng hồ nữa thôi mà.

Gã lại lên đường ra đi. Nhưng chưa được bao xa thì ngựa bắt đầu khập khiễng, rồi vấp váp lung tung và ngã quy ra đường, gãy mất một chân. Gã đành bỏ ngựa lại, tháo túi tiền vác lên vai, cuốc bộ mãi tận khuya mới lần về đến nhà. Gã nghĩ bụng:

- Chính cái đinh thổ tả ấy gây biết bao tai hoạ.

NHẮC NHỎ CÁC EM

Người lái buôn trong truyện thấy móng ngựa thiếu một cái đinh mà chủ quan, không chịu đóng ngay vào nên ngựa bị ngã gãy chân. Anh ta không thể cưỡi được nữa, buộc phải đi bộ về nhà.

Các em thấy đó, nếu có một sai sót, cho dù nó là rất nhỏ, mà ta qua quýt, không giải quyết ngay thì sai sót nhỏ đó có thể dẫn đến tai hoạ lớn khôn lường.

Cháy nhà

Nhà hàng xóm bị cháy, cả làng đổ đến, kẻ thùng, người chậu ra sức cứu chữa. Riêng nhà cạnh đấy, chủ nhà vẫn trùm chăn bình chân như vại, nghĩ:

- Cháy nhà à, cháy nhà hàng xóm chẳng việc gì phải bận tâm đến mình.

Nào ngờ, lửa mỗi lúc một to, gió thổi mạnh làm tàn lửa bay khắp nơi, bén sang nhà ông ta. Lúc bấy giờ ông ta mới chồm dậy, chạy cuống cuồng, tìm cách dập lửa và kêu làng nước lại cứu, nhưng không kịp, nhà cửa, của cải của ông ta bị thiêu cháy sạch. Ông ta ngồi khóc hu hu...

NHẮC NHỎ CÁC EM

Đây là một câu chuyện vô cùng ý nghĩa và súc tích. Người đàn ông trong truyện thờ ơ trước sự cố hoả hoạn của nhà hàng xóm, nào ngờ đám cháy đó lan sang cả nhà ông ta, đốt trụi tất cả.

Các em ạ, nếu không biết chia sẻ, giúp đỡ khi người khác gặp nạn thì có thể chính mình sẽ gặp phải tai hoạ đó đấy.

Chuyện bó đũa

Ngày xưa, có một ông già sinh được bốn người con. Một hôm, ông để một bó đũa và một túi tiền trên bàn rồi gọi các con lại và bảo:

- Trong các con, ai bẻ gãy được bó đũa này thì cha thưởng cho túi tiền.

Bốn người con lần lượt bẻ, ai cũng cố hết sức mình mà không sao bẻ gãy được bó đũa.

Một người lớn tuổi, run rẩy sờ vào mông voi, và phải cố gắng lắm mới giữ được đuôi voi. Anh ta chậm rãi nói:

- Các ông làm sao thế? Nó nào có giống bức tường, cái quạt, cây lao, cột gỗ gì đâu, nó là một cái dây thừng dài đung đưa.

Nghe năm người có năm cách nói khác nhau, người mù trẻ nhất thường ngượng ngùng khi bị người lạ nhận ra mình là anh mù nên giả vờ bình thản, không sốt sắng. Muốn tỏ ra mình thông minh hơn những người kia, lặng lẽ không một tiếng động, anh vòng đến trước, đưa tay ra sờ soạng vòi voi.

Chẳng may tay anh thọc trúng vào lỗ vòi voi. Voi bị ngứa, khó chịu, thở mạnh. Nước trong vòi voi phun ra ướt cả người anh mù trẻ. Anh ta sợ quá, vừa nhảy vừa la toáng lên:

- Con vật này có thể làm mưa làm gió, rõ ràng là một con yêu quái!

Người qua đường nghe thế cười ầm lên. Vị quản tượng thấy mấy anh mù xúm nhau tranh luận như vậy cũng chẳng buồn giải thích, để tránh phiền phức bèn thúc voi đi mất.

NHẮC NHỞ CÁC EM

Câu chuyện này thật là hài hước. Sáu anh mù, ai cũng cho rằng mình đã cảm nhận đúng về con voi, nhưng thực ra họ chỉ sờ được một bộ phận của nó thôi. Mới biết một mà không biết hai, họ đã muốn thể hiện. Họ còn tranh khôn, thậm chí mạt sát nhau, khiến cho mọi người chê cười.

Các em ạ, nếu chưa biết một cách đầy đủ, tinh tường sự việc mà đã nói hoặc thể hiện thì sẽ làm sự thật bị bóp méo. Việc đó, nhẹ sẽ khiến mọi người cười chê, nặng có thể dẫn đến những hậu quả khôn lường. Vì vậy, nếu chưa thực sự biết rõ, các em hãy lắng nghe và tìm hiểu thật kĩ càng nhé.

CÂU CHUYỆN NHỎ BÀI HỌC LỚN

LỜI HỨA CỦA HỔ

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
55 Quang Trung - Hà Nội. ĐT: 04 3943 4730 - 04 3942 8632 - FAX: 04 3822 9085
Internet web site: http://www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

TRUNG TÂM SÁCH KIM ĐỒNG MIỀN TRUNG
102 Ông Ích Khiêm - TP. Đà Nẵng. ĐT: 0511 3812 333 - 0511 3812 335 - FAX: 0511 3812 334
Email: mtkimdong@dng.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG
268 Nguyễn Đình Chiểu - TP. Hồ Chí Minh. ĐT: 08 3930 3832 - FAX: 08 3930 5867
Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

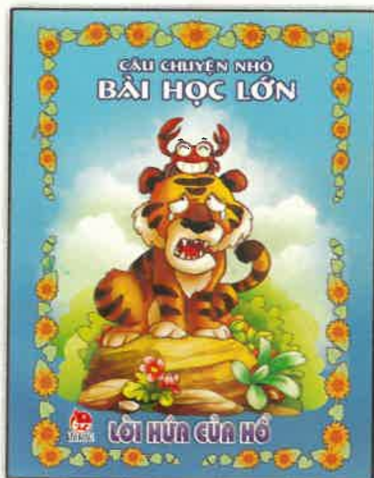
Chịu trách nhiệm xuất bản: PHẠM QUANG VINH
Chịu trách nhiệm bản thảo: NGUYỄN HUY THẮNG
Biên tập: NGUYỄN HƯỜNG LÝ
Kĩ mĩ thuật: LÊ VĂN TUẤN
Sửa bài: NGUYỄN THANH HƯƠNG

In 2.000 bản - Khổ 14 cm x 18 cm - Tại Công ti In & Văn Hóa Phẩm
Số xuất bản: 15-2008/CXB/114-163/KĐ cấp ngày 3/12/2007
In xong và nộp lưu chiểu tháng 2/2009

CÂU CHUYỆN NHỎ BÀI HỌC LỚN

Mời các bạn đón đọc

Giá : 20.000đ